

สรุปการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการเร้าโดยภาพอย่างเดียวและเสียงอย่างเดียว
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการเร้าอารมณ์ทางบวก อันได้แก่ อารมณ์เป็นสุข อารมณ์ดี อารมณ์เบิกบาน การเร้าอารมณ์ทางลบ อันได้แก่ อารมณ์เป็นทุกข์ อารมณ์ไม่ดี อารมณ์เศร้า และการไม่ได้รับการเร้าอารมณ์ (กลุ่มควบคุม) ที่มีต่อพฤติกรรมการช่วยเหลือ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2522 จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มรูปภาพ 20 คน กลุ่มฟังเสียง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. สไลด์ภาพสีจำนวน 18 ภาพ เป็นภาพที่เร้าให้เกิดอารมณ์ทางบวก 9 ภาพ และภาพที่เร้าให้เกิดอารมณ์ทางลบ 9 ภาพ
2. เสียงเพลงบรรเลง จำนวน 18 เพลง เป็นเพลงที่เร้าให้เกิดอารมณ์ทางบวก 9 เพลง และเพลงที่เร้าให้เกิดอารมณ์ทางลบ 9 เพลง

3. แบบฟอร์มขอความช่วยเหลือ 2 ฉบับ
4. เครื่องฉายสไลด์ จำนวน 1 เครื่อง
5. เครื่องเล่นวิทยุ-เทป คาสเซ็ท จำนวน 1 เครื่อง

การปฏิบัติการ เพื่อเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยทำการทดลองกับผู้รับการทดลองทีละคน โดยเสนอสิ่งเร้าคือ ภาพในกลุ่มรูปภาพ และเสียงในกลุ่มฟังเสียงทีละภาพ (เพลง) เป็นเวลาภาพ (เพลง) ละประมาณ 30 วินาที แล้วให้ผู้รับการทดลองประเมินค่าอารมณ์ 4 ลักษณะอารมณ์ในมาตราจำแนกความหมาย (semantic differential scale) หลังการเสนอภาพ (เพลง) แต่ละภาพ (เพลง) จนครบ 9 ภาพ (เพลง) หลังจากนั้นก็เสนอแบบฟอร์มขอความช่วยเหลือให้ผู้รับการทดลองตอบ แล้วให้ผู้รับการทดลองออกไปพักผ่อนนอกห้องทดลอง ประมาณ 15 นาที ต่อจากนั้น ทำการทดลองต่อโดยเสนอภาพ (เพลง) อีกชุดหนึ่งด้วยวิธีการที่เหมือนเดิม และเสนอแบบฟอร์มขอความช่วยเหลืออีกฉบับหนึ่ง

ส่วนกลุ่มควบคุม จะไม่ได้รับการทดลองใด ๆ เลย คงได้รับการเสนอแบบฟอร์มขอความช่วยเหลือให้ตอบเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบการประเมินค่าอารมณ์ของผู้รับการทดลองแต่ละกลุ่มโดยการทดสอบค่าที (t-test)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการช่วยเหลือของผู้รับการทดลองแต่ละสภาพการณ์โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

ส่วนที่ 1

- 1.1 ในด้านการประเมินค่าอารมณ์ตนเอง-ไม่ตนเองของผู้รับการทดลองแต่ละ

สภาพการณ์พบว่า ผู้รับการทดลองในแต่ละสภาพการณ์ต่างประเมินค่า
อารมณ์ตื่นตัว-ไม่ตื่นตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

1.2 ในคานการประเมินค่าอารมณ์เป็นสุข-เป็นทุกข์ อารมณ์ดี-ไม่ดี อารมณ์
เศร้า เบิกบานของผู้รับการทดลองแต่ละสภาพการณ์ พบว่า
ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางบวกรายงานการ
ประเมินค่าในมาตรอารมณ์สูงกว่าในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางบวกรายงานการ
ประเมินค่าในมาตรอารมณ์สูงกว่าในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางลบอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางบวกประเมินค่า
อารมณ์ไม่สูงกว่าในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางลบประเมินค่าอารมณ์
ไม่สูงกว่าในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนที่ 2 ในคานพฤติกรรมกรช่วยเหลือ พบว่า

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางบวกและสภาพการณ์ฟัง
เสียงเราอารมณ์ทางบวกอาสาสมัครช่วยเหลือมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางลบและสภาพการณ์ฟังเสียง
เราอารมณ์ทางลบไม่อาสาสมัครช่วยเหลือมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางบวกอาสาสมัครช่วยเหลือ
มากกว่าในสภาพการณ์คุณภาพเราอารมณ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้รับการทดลองในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางบวกอาสาสมัครช่วยเหลือ
เหลือมากกว่าในสภาพการณ์ฟังเสียงเราอารมณ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอเสนอแนะ

1. ควรได้มีการศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเร้าที่เป็นภาพประกอบเสียงด้วย เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกับสิ่งเร้าที่เป็นภาพอย่างเดียวและเสียงอย่างเดียวว่าสิ่งเร้าประเภทใดมีผลเร้าให้เกิดอารมณ์ได้มากที่สุด

2. การขอความช่วยเหลือควรจัดทำแบบสร้างสถานการณ์ขอความช่วยเหลือเพื่อได้ผลที่ชัดเจนกว่าการใช้แบบฟอร์มขอความช่วยเหลือ